

Искаше му се да допълни: „Добре сте вие, чиновниците, гледайте си работата, мирувайте!“ — Но пригълътна стеснено и не продума.

Качиха се на сайванта. Мишо гледаше сивитѣ греди, зеленясалитѣ керемиди, малкитѣ прозорчета. Стариятѣ се въртѣше като на трѣни — искаше му се да го запrikaзва, да го разпита.

— Насѣ нѣма какво, — махна той сѣ ржка къмѣ мѣстото, дето разговаряха за тежкия халѣ на селото, — вие какѣ я карате въ града, погаждате ли се сѣ кризата, какѣ преживѣвате?

Мишо се изчерви леко и погледна Пейка.

— Като всички, — отвърна неопредѣлено той,

— Ти отѣ Пловдивѣ ли си?

— Не. Живѣя тамѣ. Родомѣ сѣмѣ отѣ Деде-Агачко. Бѣжанецѣ.

— Службата ти каква е?

— Тютюноработникѣ сѣмѣ.

Нѣщо клѣцна стария по сѣрцето. „Наконтенѣ, стегнатѣ, избѣрснатѣ, пѣкѣ тютюноработникѣ!“ — помисли си той и му стана криво и обидно, като на измамено дете. „Пѣкѣ азѣ си рекохѣ: е, сполай, нареди се баремѣ Пейка“.

Мишо му подаде цигаритѣ си. Стариятѣ посѣгна, и докато прѣститѣ му опипваха въ кутията, отсѣди: „Завѣртѣлѣ е ума на момичето, и толкова. Знаемѣ ги такива, дето пушатѣ папироски“.

— Нѣщо имотецѣ... кѣщичка... толкова... да имате?

— Нищо нѣмаме. Живѣемѣ подѣ наемѣ, — отговори Мишо и го погледна хитро. Стариятѣ клюмна, лицето му стана сиво-пепеляво отѣ мѣжа и разочарование. А какѣ се зарадва въ началото, какѣ свѣтна предѣ очитѣ му. Да има зетѣ чиновникѣ, та той и не бѣше сѣнувалѣ толкова щастие! А то... пакѣ пловдивски нехранимайко, само че облѣченѣ като